

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. A. I.**, narozený dne x
státní příslušností x

zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, pošt. příhr. 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2020 č. j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „dublinké nařízení“), je Francouzská republika.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že nelze uplatnit čl. 12 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, a to s ohledem na skutečnost, že francouzské vízové oprávnění, kterým

žalobce při vstupu na území České republiky disponoval, bylo platné toliko do 2. května 2020, protože ke dni vydání napadaného rozhodnutí, jakožto ani ke dni zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nedisponoval vízovým ani pobytočným oprávněním jiného členského státu Evropské unie, jak požaduje právě čl. 12 uvedeného nařízení. Žalobce namítá, že nejsou splněny podmínky pro konstatování nepřijatelnosti žádosti dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, resp. pro zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu, přičemž měl správní orgán postupovat dle čl. 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 a podanou žádost se meritorně zaobírat, a to i s ohledem na to, že z provedeného dokazování vyplynulo, že na území České republiky pobývá bratr žadatele a do domovského státu nemůže vycestovat z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu. V jeho cestách po území Evropské unie jej dále limituje jednak to, že již skončila platnost krátkodobého víza, které bylo žalobci vydáno Francouzskou republikou (a to konkrétně ke dni 2. 5. 2020), a dále to, že v současné době probíhá na území Evropské unie virová epidemie, pro kterou je zakázáno, aby žalobce (toho času bez platného vízového či pobytočného oprávnění vydaného Francií) vstoupil na území Francouzské republiky, dále je podstatně ztížena logistika jako taková, neboť došlo k zásadnímu omezení letecké dopravy. Žalobce je tak toho názoru, že za současné situace nemůže cestovat ani do domovského státu, ani do Francie, protože žádá o to, aby byla podaná žádost vypořádána na území České republiky, a to po věcné stránce.

3. Žalobce žádal o také o přiznání odkladného účinku žalobě. Aniž by chtěl prejudikovat předmětnou věc, tak se domnívá, že by bylo záhodno umožnit mu pobyt na území České republiky do doby vydání rozsudku, neboť se domnívá, že byl postupem žalovaného poškozen, protože jím prezentovaný azylový příběh nebyl věcně vypořádán. Nepřiznáním odkladného účinku žalobě by došlo k ohrožení žalobcova života a zdraví, kdy naopak přiznáním odkladného účinku nebude nijak ohrožen veřejný zájem.
4. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, dle jeho názoru žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Správní orgán postupoval plně v souladu s bezprostředně závazným dublinským nařízením a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl k prokázanému závěru, že v daném případě je k přijetí žalobce příslušná Francouzská republika v souladu s čl. 3 uvedeného nařízení. Sled kroků žalovaného je v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsán. Francie svou příslušnost uznala. Žalovaný uvedl, že dle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak na základě informací z cestovního dokladu žalobce zjistil, že žalobci bylo vydáno schengenské vízum č. x s platností ode dne 2. 2. 2020 do dne 2. 5. 2020 s 30 dny pobytu. Na základě této informace požádal žalovaný dne 11. 8. 2020 Francouzskou republiku o převzetí žalobce. Dne 14. 8. 2020 obdržel žalovaný informaci, že Francouzská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 dublinského nařízení. Žalovaný se i s ohledem na

toto ustanovení zabýval skutečností, zda v případě Francouzské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu „Francie, Informace OAMP, ze dne 29. listopadu 2019“, ze kterých je zřejmé, že francouzský systém je plně koherentní se systémem České republiky a zároveň v souladu s normami Evropské Unie. V podrobnostech odkazoval žalovaný na napadené rozhodnutí a správní spis v dané věci. Námitku považoval žalovaný za nedůvodnou. K námitce neuplatnění čl. 17 dublinského nařízení žalovaný uvedl, že dle tohoto článku se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby ve smyslu nukleární rodiny, jeho plány jsou především podnikatelského rázu, je zdrav a není osobou závislou, po celou dobu správního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému ve Francouzské republice. Žalovaný proto konstatoval, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. Námitku tak shledává jako irelevantní. Francouzská republika je dle čl. 18 dublinského nařízení tak povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dle názoru žalovaného tak byly naplněny podmínky stanovené v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území České republiky byla shledána nepřipustnou. Na základě výše uvedeného tak byly shledány i podmínky dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu pro zastavení řízení, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým se mezinárodní ochrana neuděluje, proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl a nepřiznal odkladný účinek.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 15. 7. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 3. 8. 2020 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a sdělil, že z vlasti vycestoval naposledy v roce 2006. Na území přicestoval z Fiji přes Singapur a Paříž dne 16. 2. 2020 na základě francouzského oprávnění. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že v jeho vlasti je válka a kvůli pandemii COVID-19 nemohl z České republiky odcestovat. Při pohovoru dne 3. 8. 2020 žalobce dále sdělil, že do Evropy přicestoval na dovolenou. Má v Evropě mnoho známých, zejména ve Francouzské republice a Spolkové republice Německo. V České republice žije jeho bratr na základě doplňkové ochrany. Na Fiji, odkud přicestoval, bylo možné si vyřídit pouze vízum Francouzské republiky nebo Spolkové republiky Německo. Poučení o tzv. dublinském řízení, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, četl a rozumí mu. Dále byl poučen, že v jeho případě byla odeslána žádost do

Francouzské republiky. Reagoval také, že přijel na dovolenou a původně vůbec žádat o mezinárodní ochranu nechtěl. Vzhledem ke skutečnosti, že pracovní povolení na Fiji již vypršelo, tak by odjel do Francouzské republiky. Nejdříve však proti rozhodnutí o přemístění do Francouzské republiky podá žalobu.

8. Dne 11. 8. 2020 požádal žalovaný Francouzskou republiku o převzetí žalobce s tím, že podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení určil Francouzskou republiku jako odpovědný stát pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V odpovědi ze dne 14. 8. 2020 Francouzská republika uznala svou příslušnost. Žalovaný si obstaral též informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 11. 2019 „Francie – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu“. Rozhodnutím ze dne 4. 9. 2020 č. j. x žalovaný rozhodl, že žádost žalobce je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, že se řízení zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 dublinského nařízení je Francouzská republika.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
12. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
13. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
14. Podle čl. 12 odst. 1 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
15. Podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu*

Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

16. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.*
17. Podle čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.*
18. Podle čl. 17 odst. 2 dublinského nařízení *členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas. Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace. Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění. Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.*
19. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že v daném případě je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Francouzská republika. Na str. 2 až 4 odůvodnil, proč není v případě žalobce namíste aplikovat některé z kritérií dle čl. 8-11 dublinského nařízení. Na základě informací z cestovního dokladu žalobce žalovaný zjistil, že žalobci bylo vydáno schengenské vízum č. x s platností ode dne 2. 2. 2020 do dne 5. 5. 2020 s 30 dny pobytu. Platnost tohoto francouzského povolení k pobytu vypršela méně než před šesti měsíci. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 12 dublinského nařízení (srov. str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). S tímto posouzením se zdejší soud ztotožňuje. V daném případě nepochybně došlo k naplnění kritéria podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení.

20. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Francouzské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 11. 2019 „Francie – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu“. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že žalobci ve Francouzské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. S hodnocením žalovaného se Městský soud v Praze ztotožňuje.
21. Soud dále podotýká, že žalovaný se věnoval též tomu, zda jsou v posuzovaném případě dány důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení. Na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby ve smyslu nukleární rodiny, nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému ve Francouzské republice ani vůči Francouzské republice samotné. Jeho plány jsou především podnikatelského rázu. Z tohoto důvodu dané ustanovení žalovaný nepoužil. I s tímto závěrem žalovaného zdejší soud souhlasí.
22. Městský soud v Praze upozorňuje na to, že žádost žalobce byla posouzena jako nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno, z tohoto důvodu se žalovaný žádostí meritorně nezabýval, neposuzoval tedy, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Toto posouzení bude úkolem Francouzské republiky, která je příslušným státem k posouzení žalobcovy žádosti, jak bylo odůvodněno výše.
23. Žalovaný shromáždil dostatek podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, s žalobcem provedl pohovor a obstaral si informace o stavu azylového řízení ve Francouzské republice. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí je jednoznačné, jaké závěry žalovaný učinil a z jakých důvodů. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
24. Soudu je rovněž známo, že Evropská komise vydala pod zn. C (2020) 2516 doporučující materiál s názvem COVID 19-COMMUNICATION FROM THE COMMISSION – COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, v němž zásadně doporučuje, aby členské státy pokračovaly v provádění dublinského nařízení. Zároveň je povinností členských států zvážit, zda situace v přijímacím členském státě je takového rázu, aby umožňovala předání cizince či více cizinců bez zásadnějšího významného zatížení zdravotního systému daného státu. Soudu není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o zastavení provádění dublinských transferů po dobu trvání nouzového stavu či souvisejících opatření na ochranu veřejného zdraví. Pokud se přemístění do příslušného členského státu neuskuteční v požadované lhůtě, stává se podle čl. 29 odst. 2 dublinského nařízení příslušným členský stát, který o přemístění požádal. Žádné ustanovení uvedeného nařízení neumožňuje odchýlit se od tohoto pravidla v situaci, jako je situace vzniklá v důsledku pandemie COVID-19.

25. Námitka, že za současné situace žalobce nemůže cestovat do Francouzské republiky nebo domovského státu, neboť mu v tom brání zhoršující se epidemiologická situace související s onemocněním COVID-19, je nedůvodná. Předně denní nárůst počtů případů nakažených a absolutní počet nemocných roste v případě této nemoci nejen ve Francouzské republice a Syrské arabské republice, nýbrž také v České republice. Navíc jak uvádí žalovaný v poučení napadeného rozhodnutí, tak: *„...přemístění z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem. Pokud je proti rozhodnutí o přemístění podána žaloba a současně žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, provede se přemístění do příslušného státu nejpozději 6 měsíců od rozhodnutí soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě, případně rozhodnutí soudu ve věci, pokud žalobě odkladný účinek přiznal.“* Městský soud považuje dobu 6 měsíců i v současné situaci za více než dostačující k realizaci přemístění do Francouzské republiky.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Vzhledem k bezodkladnému rozhodnutí o žalobě soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2020 č. j. OAM-413/ZA-ZA11-D02-2020.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně